

Viljams Šekspīrs

OTELLO UN DEZDEMONA UN BEZIZEJA

2. oktobrī plkst. 15.00 un 18.00

CĪŅA PAR MIERU DESMIT CILVĒKU SASTĀVĀ
CILVĒKA MIESA IR DĀRZS, KUR VIŅA GRIBA IR DĀRZNIEKS

Režija: Mārtiņš Gūtmanis
Horeogrāfija: Jana Jacuka
Lomās: Elīza Dombrovska, Kitija Geidāne, Ramona Levane,
Gundega Rēdere, Emanuēla Zvaigznīte, Jurgis Lūsis, Ģirts Dubults,
Klāvs Kristaps Košins, Vladimirs Goršantovs, Oskars Moore
Scenogrāfija un kostīmi: Kristina Rezvoih
Gaismu mākslinieks: Dainis Sumišķis

LKA Teātra māja "Zirgu pasts"

Kādu Tu esi iepazinis Šekspīru?

Mums bija aktiermeistarībā jāspēlē "Hamlets", "Ričards" un vēl citi mazi fragmenti. Es uzreiz zināju, ka mana režijas darba tēma būs saistīta ar "Otello", lai arī sākumā vēl svārstījies starp "Hamletu" un "Otello". Man nav tāds klasisks Šekspīra darbs, jo es gandrīz nemaz neizmantoju tekstu. Tas man gāja garām. Man ļoti patika Šekspīrs. Tas jau ir skaidrs, jo tā ir klasika.

Ko Tu visvairāk izbaudīji izrādes veidošanas procesā?

Mēģinājumus, kad tu vari eksperimentēt un tev vēl nebrūk virsū kaut kādi nodošanas termiņi, kad nav pirmizrādes, kad viss vēl ir tādās nenosacītās robežās. Tu vari vienkārši kaut kā spēlēt ar teātra rīkiem. Tu atnāc uz mēģinājumu un eksperimentē – uztaisām izrādi tikai ar skaņu! Un tad tu meklē... Un tajos brīžos, kad tu kaut ko atrodi, tie ir tie brīži, kad tu visvairāk iegūsti to pilnības izjūtu.

Kāpēc izrādei izvēlējies šādu formu?

Es taisīju kustības, fizisko izrādi. Tas iemesls ir tāds, ka es jau pašā sākumā jutu, ka kustība būs tieši tā, kas man palīdzēs izstāstīt šo stāstu, jo, piemēram, izlasot "Otello", tu skaidri saproti, ka viena no galvenajām tēmām ir greizsirdība, un tad es sapratu, ka kustība ir ļoti atbilstošs līdzeklis tam, lai pētītu tieši greizsirdības izjūtu.

Kādas ir Tavas domas par izrādēm, kur aktieri ar skatītāju mijiedarbojas, un viņš ir ne tikai novērotājs, bet kļūst jau par daļu no izrādes?

Izrāde rodas skatītāja galvā, nevis uz skatuves. Kaut ko tādu es mēģinu panākt. Tas ir vērtīgs līdzeklis, jo tu dod skatītājam pašam iespēju būt izrādes veidotājam. Tu radi mākslas darbu, tad mākslinieks nomirst, un tu viņu atdod skatītājam.

Kādu Tu redzi teātri nākotnē?

Es gribētu redzēt teātri, kas spēj mainīt cilvēku, piemēram, pašlaik man ir ļoti divējādas sajūtas par teātri vispār un par izrādēm, ko tagad veido. Šķiet, ka tās ir atdalītas no realitātes un apkārtējās situācijas. Mēs taisām izrādes par depresiju, mīlas sāpēm un tamlīdzīgi, bet, piemēram, 300 km tālāk cilvēki cīnās par dzīvību. Amerikā tūlīt būs kaut kāda Oktobra revolūcija. Tikpat labi pēc pusgada varētu būt karš, tas viss varētu sabrukt, bet mēs savā mazajā burbulītī taisām savus darbiņus, īsti ignorējot to, kas notiek apkārt. Bet par to, kāds būs teātris, to es nezinu, to neviens nezina.

Kas Tev, izņemot teātri, ir nozīmīgs?

Es nevaru teikt, ka man teātris ir nozīmīgs, drīzāk man ir nozīmīgs tas iemesls, kāpēc es vispār kaut ko daru. Bet es īsti nezinu arī to. Tas ir labs jautājums. Var teikt tā – man bez teātra ir nozīmīgs tas, kas nav teātris.

Intervēja Terēze Rūdule